

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Daniela Hudáka, v trestnej veci obžalovaného **M. G.**, pre prečin podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. februára 2013 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 25. apríla 2008, sp. zn. BB-4T 15/2007, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. **z r u š u j e** sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

S prihliadnutím na § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný M. G. podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l/ Trestného zákona **o d s u d z u j e** k trestu odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona súd **z a r a d' u j e** obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovanému **u k l a d á** trest prepadnutia veci a to 5 000 (päťtisíc) Slovenských korún (165,97 €).

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 25. apríla 2008, sp. zn. BB-4T 15/2007, bol obžalovaný M. G. uznaný za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 26. júla 2006 o 19.00 hod. v obci T. v okrese S. na pozemku v blízkosti kostola, po tom, čo bol zadržaný príslušníkmi Odboru operatívno-pátracej činnosti Východ Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii ÚHCP Prezídia Policajného zboru, npor. M. M. a npor. Š. G. pre podozrenie z trestnej činnosti, poskytol obom policajtom úplatok vo výške 5 000 Sk s tým, aby ho pustili, akože sa nič nestalo, pričom im sľuboval doniesť aj vyššie sumy a to také, aké budú chcieť, ak ho pustia, avšak policajti tento úplatok neprijali.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 355 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. 1/ Trestného zákona, § 37 písm. h/ Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody na 6 (šesť) rokov a 11 (jedenásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, z dôvodov § 42 ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému aj peňažný trest vo výmere 10 000 (desaťtisíc) Slovenských korún.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) rok.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, z dôvodov § 42 ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému aj trest prepadnutia veci, a to 1 kus mobilného telefónu značky Nokia 6230, IMEI X. s ORANGE SIM kartou číslo X. s mobilným telefónnym číslom X. a 1 kus mobilného telefónu značky Nokia 3120, IMEI X. s ORANGE SIM kartou číslo X. s mobilným telefónnym číslom X..

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd obžalovanému uložil tiež trest prepadnutia veci a to 5 000 (päťtisíc) Slovenských korún.

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 3T 12/2007, z 15. februára 2007 vo vzťahu k obžalovanému G., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesením zo dňa 26. novembra 2009, sp. zn. 2 Toš 9/2008, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. G. proti vyššie uvedenému rozsudku ako nedôvodné zamietol.

Na základe dovolania obžalovaného G. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, rozsudkom zo dňa 7. augusta 2012, sp. zn. 2 Tdo V 8/2012, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011 vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. novembra 2009, sp. zn. 2 Toš 9/2008, bol porušený zákon v ustanovení § 292 ods. 4, § 293 ods. 5 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2009 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v neprospech obžalovaného M. G..

Vyššie citované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a zrušil zároveň aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyššiemu súdu, ako súdu odvolaciemu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V odôvodnení tohto rozsudku dovolací súd konštatoval, že odvolací súd pochybil, keď vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, keď tohto na zasadnutie predvolal a nebola u neho zachovaná lehota na prípravu.

V odôvodnení svojho rozsudku potom dovolací súd zároveň vyslovil jednoznačný názor, že v danom prípade nezistil existenciu ďalších dovolacích dôvodov, na ktoré obžalovaný v dovolaní poukazoval.

Dovolací súd vyslovil názor, že po zrušení pôvodného uznesenia najvyššieho súdu, ako súdu odvolacieho, bude jeho povinnosťou znovu prerokovať odvolanie obvineného voči pôvodnému rozsudku Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 25. apríla 2008, sp. zn. BB-4T 15/2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po zrušení pôvodného uznesenia dovolacím súdom dostal opätovne do postavenia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel pritom k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Vo vzťahu ku skutkovým a právnym zisteniam špeciálneho súdu ustáleným v napadnutom rozsudku je potrebné uviesť, že sú správne a zákonné a prijatím vyhlásenia obžalovaného nebolo porušené žiadne ustanovenie Trestného poriadku. Pokiaľ namietal obžalovaný v ďalších odvolacích dôvodoch nesprávnu právnú kvalifikáciu, popr. že oba skutky boli spáchané v jednočinnom súbehu, tak túto námietku nemožno akceptovať, pričom poukazujeme na podrobné dôvody uvedené na str. 5 uznesenia tunajšieho súdu z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 Toš 9/2008, s ktorými sa plne stotožňujeme.

Odvolací súd však pri rozhodovaní o treste musel prihliadať, nielen na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku (6 a pol roka), pričom však na dĺžke konania má svoj podiel aj obhajoba, ale najmä na tú okolnosť, že všetky tresty uložené rozsudkom Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 3T 12/2007, zo dňa 15. februára 2007 má už obžalovaný zo zákona zahladené. Skúšobná doba pri podmienčnom treste odňatia slobody trvala do 15. augusta 2010, čo znamená, že daný trest má obžalovaný zahladený najneskôr od 15. augusta 2012 (§ 50 ods. 6 Tr. zák.) a preto tento nebolo potrebné ani amnestovať

Rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky z 2. januára 2013. Uložený peňažný trest doplatil obžalovaný dňa 23. februára 2010 a trest prepadnutia veci bol vykonaný 15. februára 2007, po právoplatnosti citovaného rozhodnutia - k zahladeniu týchto trestov došlo ich vykonaním (§ 92 ods. 2 Tr. zák.).

Z uvedeného dôvodu, Najvyšší súd Slovenskej republiky, pri rozhodovaní o výmere novo uloženého trestu odňatia slobody v predmetnej veci, vychádzal z vyššie uvedenej okolnosti, v dôsledku ktorej už nemohol ukladať obžalovanému súhrnný trest a teda použiť tzv. asperačnú zásadu (aj keď modifikovanú Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012 uverejnený pod č. 428/2012 Z. z.).

Týmto sa spodná hranica trestnej sadzby znížila z pôvodných šesť rokov a desať mesiacov na dva roky (pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je trestná sadzba odňatia slobody stanovená na dva až päť rokov). Pričom odvolací súd musel prihliadať aj na jednu poľahčujúcu okolnosť.

Pokiaľ ide o ďalšie všeobecné zásady ukladania trestov, tieto sú stanovené najmä v § 34 Trestného poriadku. Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Funkciu ochrany spoločnosti plní trest tak voči páchatel'ovi trestného činu, voči ktorému sa prejavuje moment represie (zabránenie v páchaní trestnej činnosti) a moment individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu), ako aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje moment generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Pokiaľ ide o návrhy obhajoby smerujúce k tomu, aby súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody nespojený s jeho výkonom, je potrebné uviesť, že tieto nie sú dôvodné a trest nespojený s reálnym výkonom by nespĺnil úlohu, ktorú mu ukladá zákon. Tu je potrebné konštatovať aj to, že trestné činy korupcie vykazujú vysoký stupeň typovej nebezpečnosti a každá moderná spoločnosť spája s nimi pomerne závažné následky.

Je nesporné, že korupcia, či už formou podplácania alebo prijímania úplatkov ohrozuje právny štát, demokraciu a ľudské práva, podkopáva dobrú vládu, slušnosť a sociálnu

spravodlivosť, narúša hospodársku súťaž, bráni hospodárskemu rozvoju a v konečnom dôsledku ohrozuje stabilitu demokratických inštitúcií i morálne základy spoločnosti.

Trest nespojený s jeho výkonom by v tomto prípade bol naozaj len symbolickým a neplnil by svoju preventívno-výchovnú úlohu, najmä vo vzťahu k spoločnosti a potenciálnym ďalším páchatel'om. Preto odvolací súd dospel k záveru, že účel trestu u obžalovaného bude dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody v trvaní troch rokov. Súd pritom nemohol ponechať bez povšimnutia ani kriminálnu minulosť obžalovaného G.. Od r. 1997 do r. 2007 bol celkom štyrikrát odsúdený. Aj keď uvedené odsúdenia má už zahladené, svedčí to o jeho sklone k páchaniu trestnej činnosti, ako aj o skutočnosti, že tresty nespojené s výkonom trestu odňatia slobody sa minuli účinku.

Nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, súd ho pre výkon trestu v zmysle § 48 ods. 2 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súd ďalej uložil obžalovanému M. G. trest prepadnutia veci a to 5 000 Sk (165,97 €), pretože ide o vec, ktorá bola použitá na spáchanie prejednávaneho trestného činu.

Pre úplnosť treba dodať, že pôvodný rozsudok Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica vo výroku o vine, okrem zrušeneho výroku o uloženom treste, zostal nedotknutý, pretože odvolací senát najvyššieho súdu v tomto novom konaní nezistil žiadny zákonný dôvod na jeho zmenu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 21. februára 2013

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová